

УДК 378.937

DOI <https://doi.org/10.32840/1992-5786.2019.64-2.7>**Н. Подковирофф**старший викладач кафедри іноземних мов гуманітарних факультетів
Одеського національного університету імені І. І. Мечникова

ДОСВІД РЕСПУБЛІКИ КІПР З ВПРОВАДЖЕННЯ ІДЕЙ МІЖКУЛЬТУРНОЇ ОСВІТИ

Статтю присвячено висвітленню провідних настанов освітньої політики Республіки Кіпр, яка спрямована на впровадження ідей міжкультурного підходу в освіті та створення відповідних соціально-педагогічних умов, необхідних для побудови моделі нової – міжкультурної школи. Уточнено, що на законодавчому рівні міжкультурні школи зобов'язані сприяти успіху всіх учнів, попри їх соціокультурне, мовне або релігійне різноманіття, дотримуватися під час організації навчально-виховного процесу принципів соціальної справедливості в освіті, одночасно викоринюючи негативні стереотипи та упередження.

Продемонстровано, що з метою розширення риторики міжкультурної освіти та пошуку більш адекватних педагогічних рішень щодо задоволення потреб учнів-іммігрантів, Міністерство освіти та культури Кіпру, з моменту входження країни в Європейський союз, затвердило перелік альтернативних програм з міжкультурної освіти в контексті створення демократичної грецько-кіпрської школи, яка поважає різноманітність, культурний, мовний та релігійний плюралізм. В контексті міжкультурної освіти виділилися дві основні цілі: забезпечення передових і різноманітних навчальних програм вивчення грецької мови репатрійованим та іноземним учням для їхнього більш ефективного спілкування і безперешкодної інтеграції в кіпрське суспільство; захист свободи та прав всіх членів кіпрського суспільства від будь-яких проявів расистської або етнічної дискримінації та соціальної ізоляції.

Натомість, на підставі узагальнення результатів досліджень найбільш відомих грецьких та кіпрських науковців, зроблено висновок, що міжкультурна освіта не стала основною частиною навчального плану сучасної греко-кіпрської школи, якій властивий традиційний – монокультурний підхід, а базується здебільшого лише на деяких ініціативах учителів-новаторів, які розвивають і впроваджують ідеї міжкультурної дидактики. Через це як пріоритетні завдання міжкультурної освіти вважаються формування толерантності та виховання поваги до різноманітності шляхом забезпечення мовної, соціальної та культурної підтримки учнів, що говорять іншою мовою. Водночас мовна підтримка ототожнюється з викладанням грецької мови як другої мови. Що стосується соціальної та культурної підтримки міноритарних дітей, то вона орієнтована на прищеплення їх поваги до відмінностей та пропагування власної культурної ідентичності шляхом проведення виховних заходів, за яких відбувається використання національного одягу, прапорів, карт, печаток, пісень, фольклору, казок, іжі та танців.

Ключові слова: міжкультурний підхід, міжкультурна освіта, міжкультурна дидактика, міжкультурна компетенція, досвід Республіки Кіпру з міжкультурної освіти.

Постановка проблеми. Протягом всієї своєї історії острів Кіпр характеризувався етнічною, культурною, мовною та релігійною різноманітністю, яка як впливовий соціально-історичний чинник, по-різному використовувалася в теорії та практиці соціокультурної та освітньої політики, що мало відповідні наслідки. Оскільки з 1960 року Кіпр став незалежною і суверенною республікою президентського типу [2], то Конституція Республіки Кіпр 1960 року визнала, що вірмени, мароніти та латини конституційно належать до греко-кіпрської спільноти, тоді як турецько-циганські роми (цигани Кіпру) належать до турецько-кіпрської спільноти. Через це турецько-кіпрську та греко-кіпрську спільноти було визнано двома основними громадами острова, надавши турецькій та грецькій мовам статус офіційних мов. Такий конституційний розподіл громад призвів, з одного боку, до активізації процесу еміграції, оскільки населення

Кіпру стало масово покидати острів упродовж 70-90 рр. ХХ століття. З іншого, – до внутрішнього переселення греко-кіпріотів на південь і турко-кіпріотів на північ острова, що значно актуалізувало проблеми державної мовної політики та полікультурної освіти представників національних меншин як повноправних громадян Республіки Кіпр [4, с. 103].

Зазначені проблеми значно загострилися на острові під дією чинників глобалізації та євроінтеграції, коли з 1990 року розпочалася міграція робочої сили в Республіку Кіпр в результаті порівняно швидкого економічного буму. За одне десятиліття Кіпр перетворився на приймаючу країну для імміграції та мігрантів, що приїхали на роботу з країн Східної Азії, Східної Європи, колишнього Радянського Союзу та Близького Сходу. У 2003 році іноземні мешканці становили 13,7% (867,6 тис. іммігрантів) [7, с. 42].

Нова соціокультурна реальність згідно зі статистикою Міністерства освіти та культури Кіпру відчутно відбилася на розширенні етнічного складу учнівського населення, прибувшого до острова переважно з країн колишнього Радянського Союзу, оскільки «не корінних», тобто не греко-кіпрських учнів було: 4,41% у 1995-1996 рр.; 6,7% у 2005-2006 рр. (55 868 учнів у 341 початковій школі); 7,7% у 2007-2008 рр.; 80-90% у 2015-2018 рр. [10]. Зміна етнічного складу населення в Республіці Кіпр на початку нового тисячоліття відчутно торкнулася початкових та середніх шкіл, призвівши до низки соціокультурних та соціально-психологічних суперечностей, оскільки традиційна греко-кіпрська освітня система завжди була монокультурна внаслідок історичної сегрегації греко-кіпрської та турецько-кіпрської освітніх систем.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Досить довгий час міжкультурна освіта вважалася тимчасовим явищем, яке має скоро припинитись. Проте масштаби розповсюдження цього явища продовжували тільки рости, у зв'язку з чим значно актуалізувалися дослідження питань, які стосувалися розуміння національних відносин та специфіки етнічної психології (Т. Стефаненко, Г. Шпет); засобами боротьби з етнічною і расовою дискримінацією (Дж. Бенкс, Р. Булгаков); пояснення історії міграції (І. Коваль); сприяння забезпеченню рівних можливостей у сфері освіти для всіх громадян, підвищення самооцінки та статусу меншарних груп (Л. Балацька, Н. Морська, Г. Олексів); способів гармонізації відносин між учнями-імігрантами та домінуючими групами (Є. Бондаревська, О. Гукаленко, В. Мукомеля, Е. Паїна). Теоретико-методологічну основу дослідження становлять праці, які присвячені питанням культурологічних підходів в освіті (Л. Кондаленко, І. Малькова, С. Радул, Г. Садохин), специфіки міжкультурної освіти та технологій її впровадження в різних європейських країнах (В. Болгаріна, Т. Гринкевич, Х. Дельгадо, Ю. Короткова, І. Лощева), міжкультурної дидактики (Е. Канакіду, Е. Канга, В. Папаянні, А. Сапірідю).

З огляду на це, особливий інтерес викликає інноваційний досвід тих європейських країн з організації міжкультурної освіти в умовах посилення легальної та нелегальної міграції, яким притаманна культурна, мовна та релігійна різноманітність.

Мета статті. З огляду на сучасні виклики глобалізації та інтерналізації міграції, а також інтеграції українського суспільства в європейський і світовий науково-освітній і культурний простір, **мета** даної статті полягає у висвітленні специфіки впровадження ідей міжкультурної освіти в Республіці Кіпр.

Виклад основного матеріалу. Суттєвим поштовхом для впровадження ідей міжкультурної освіти в контексті слідування європейським

нормам прав людини та антирасизму стало членство Республіки Кіпр в Європейському Союзі у 2004 р. Під тиском європейських інституцій, таких як Європейська комісія з расизму та нетерпимості та Європейський центр моніторингу расизму та ксенофобії, який пізніше був перейменований як Агенція з фундаментальних прав, які вимагали вилучення монокультуралізму з освітніх програм через переосмислення обмеженості асиміляційного напрямку освіти, Міністерству освіти та культури Республіки Кіпр доводилося доводити свою здатність розробляти міжкультурну освітню політику шляхом розробки певних концепцій міжкультурної освіти в греко-кіпрських школах [5, с. 52].

З цієї метою протягом 2003-2004 навчального року Міністерство освіти та культури Республіки Кіпр розпочало впровадження програми «Зони освітнього пріоритету» на пілотній основі. Її стратегія передбачала боротьбу з наявними чинниками неписьменності грецькою мовою, академічної неуспішності учнів та маргіналізацією шкіл з високою концентрацією учнів-імігрантів. Гасло «Демократична освіта в євро-кіпрському суспільстві» було прийнято, щоб здійснити зусилля, які спрямовані на забезпечення міжкультурної орієнтації національної системи освіти Кіпру.

Згідно з «Політичним документом Міністерства освіти та культури для міжкультурної освіти», затвердженого у 2008 році Радою міністрів Кіпру, нова освітня політика мала бути спрямованою на створення міжкультурної школи, яка не виключає, а прагне сприяти включенню учнів-імігрантів у систему освіти та суспільство Кіпру. Міжкультурні школи повинні сприяти успіху всіх учнів, попри їх соціокультурне, мовне або релігійне різноманіття, дотримуватися принципів соціальної справедливості в освіті, одночасно викоринюючи негативні стереотипи та упередження.

Хоча Міністерство освіти та культури намагалось дотримуватися риторики міжкультурної освіти, його документація, на думку європейських експертів, ще не містить конкретного визначення сутності та змісту міжкультурної освіти, оскільки замість взаємодії та обміну між греко-кіпрською та іншими культурами, в ній йдеться лише про орієнтир на пізнання інших культур, чого не достатньо. Через це в багатьох школах Кіпру вчителі й досі дотримуються переважно застарілих – монокультурних уявлень про освіту, оскільки вони осмислили культурну різницю як виняткову характеристику учнів-імігрантів. Як закономірний наслідок, учень-мігрант, а не багатокультурний клас, культурна відмінність «інших», а не етнічна належність та етнічні межі, стали центром освітньої політики греко-кіпрської школи.

Протягом 2011-2012 навчального року на Кіпрі було запроваджено «нову» національну програму [4, с. 106], з метою розширення риторики міжкуль-

турної освіти та пошуку більш адекватних педагогічних рішень щодо задоволення потреб освітньої імміграції. Означена програма розгорнула дискурс міжкультурної освіти в контексті створення демократичної грецько-кіпрської школи, яка включає, а не виключає культурне різноманіття. Малося на увазі надання рівних можливостей для забезпечення доступності до освітніх ресурсів, залученості та успіху для всіх учнів. Міністерство стверджувало, що надає право всім сім'ям іммігрантів зарахувати своїх дітей до сусідньої школи, попри їхній легальний чи незаконний статус імміграції в країні, передбачаючи створення системи шкільної освіти, яка б поважала різноманітність, культурний, мовний та релігійний плюралізм.

В контексті впровадження настанов міжкультурної освіти на Кіпрі місцева влада виділяла дві основні цілі:

- забезпечення передових і різноманітних навчальних програм вивчення грецької мови репатрійованим та іноземним учням для більш ефективного спілкування і безперешкодної інтеграції в кіпрське суспільство;

- захист свободи та прав всіх членів кіпрського суспільства від будь-яких проявів расистської або етнічної дискримінації та соціальної ізоляції [2].

Практичній реалізації зазначених цілей сприяли такі організаційно-педагогічні заходи, санкціоновані Міністерством освіти та культури Республіки Кіпр, серед яких такі:

- створення Комітету з міжкультурної освіти та підготовки кадрів (09 березня 2013 р.);

- проведення семінарів-тренінгів «Навчання грецької як другої мови в початковій школі» (11-17 березня 2014 р.; 29 квітня 2014 р.);

- зміцнення системи навчання учнів іноземним мовам впродовж 2014-2019 навчальних років;

- створення веб-сайту міжкультурної освіти та навчання (26 травня 2014 р.);

- забезпечення початкових шкіл новими навчальними підручниками для задоволення освітніх потреб учнів-мігрантів (21 жовтня 2016 р.);

- створення додаткової комп'ютеризованої компіляції даних учнів-мігрантів (08 червня 2018 р.);

- підвищення якості викладання навчальних дисциплін учням-мігрантам на 2018-2019 н.р.;

- відбір викладачів для вдосконалення процесу й результатів навчання учнів-мігрантів впродовж 2018-2019 н.р.

Суттєво й те, що в Постанові Міністерства освіти та культури щодо оновлення політики інтеграції учнів-мігрантів в кіпрську систему освіти від 28 лютого 2017 р. зазначено, що необхідність впровадження міжкультурної освіти в Республіці Кіпр зумовлена значною кількістю мігрантів, що призвело до розмаїття етносів на її території, які повинні знайти шлях до мирного співіснування.

У зв'язку з цим влада Кіпру розробила низку документів, що спрямовані на впровадження міжкультурної освіти, починаючи з дитячих садків та державних початкових шкіл і закінчуючи вищою та післядипломною освітою, для того щоб сформулювати в населення відповідну – міжкультурну компетенцію.

В рамках підвищення ефективності міжкультурної освіти управління початкової та середньої освіти розробило план дій, в якому пропонувалося просувати різні засоби, що призвело до таких результатів:

- кожен рік додаткові періоди навчання надаються всім класам початкових шкіл, які відвідують учні з біографією мігрантів, які потребують підручник для вивчення грецької мови;

- навчальні матеріали з історії, мови та культури Греції були скопійовані з низки різних книг, які були поширені серед усіх початкових шкіл, щоб допомогти учням і вчителям у викладанні грецької мови як другої мови;

- навчальні центри реалізовували різні програми на підтримку іммігрантів, зокрема: програма вивчення грецької мови репатрійованими кіпрськими дітьми, репатріантами та іншими двомовними дітьми в початкових і середніх школах; програма вивчення грецької мови турками-кіпріотами; програми вивчення грецької мови, мови політичних біженців, а також підтримка письмового та усного перекладу;

- школи, які поважають культуру, звичаї, традиції та культуру учнів-імігрантів, застосовували різні заходи, які дозволяють взаємодіяти з елементами культури, привезеними дітьми з країн їх походження, з елементами грецької мови та культури [2].

Натомість, як стверджують науковці [7; 9], міжкультурна освіта не стала основною частиною навчального плану греко-кіпрської школи, а базується здебільшого лише на деяких ініціативах педагогів-новаторів. Як пріоритетні завдання міжкультурної освіти, яка визнає різноманітність на всіх рівнях викладання та отримання знань, було зазначено формування толерантності та поваги до різноманітності серед учнів та вчителів, мовної, соціальної та культурної підтримки учнів, що говорять іншою мовою. Мовна підтримка ототожнюється з викладанням грецької як другої мови. Цей фокус підтверджується під час розгляду більшості цілей і заходів, вживаних в контексті міжкультурної освіти, які стосуються викладання та вивчення грецької як другої мови. Що стосується соціальної та культурної підтримки меншості дітей, то вони включають пропагування власної культурної ідентичності та повагу до відмінностей. Запропоновані заходи включають святкування, за яких відбувається використання традиційного одягу, прапорів, карт, печаток, пісень, фольклору, казок, їжі та танців [5, с. 61].

Міністерство освіти та культури розповсюдило подальші керівні принципи щодо міжкультурної освіти через Постанову, в якій міжкультурна освіта знаходиться у контексті цілей, визначених Комісією з реформування освіти [6]. Заходи, що запропоновані для подальшого впровадження міжкультурної освіти, підкреслюють, як і попередні політичні документи, викладання грецької як другої мови. Вона також включає нові елементи, такі як підготовка довідкового посібника для новоприбулих учнів та їх сімей на восьми найпоширеніших іноземних мовах, знайдених у греко-кіпрських школах. Крім того, постанова стверджує, що оскільки міжкультурна освіта стосується не тільки дітей, які спілкуються іншими мовами, але й дітей більшості людей, то Міністерство планує додати нові міжкультурні елементи в нові навчальні програми та підручники, які розробляються в контексті змін у структурі та змісті освіти. Подібно до інших політичних документів, немає жодного посилання на оскарження расизму та дискримінації, тоді як термін «іншомовні» продовжує використовуватися, що вказує на постійну спрямованість політики на важливість вивчення грецької як другої мови [5, с. 62].

Слід зазначити, що серед шкільних ініціатив виокремилася специфічна – «міжкультурна дидактика», яка відбиває способи ефективного педагогічного супроводу та підтримки учнів-мігрантів під час засвоєння ними змісту навчальних дисциплін природничого та гуманітарного циклів. Її принципи спочатку не мали стосунку до викладання іноземної мови, а намагалися зменшити прірву між учнями класу як представниками різних націй і етносів. Через це, вчителі в процесі здійснення міжкультурного навчання повинні:

- бути зацікавленими щодо заохочення дітей, що спілкуються іншою мовою, до взаємодії з іншими учнями, виявляючи свою етнічну й культурну ідентичність;

- діяти таким чином, щоб діти пишалися своєю культурною спадщиною, але також мали повагу до представників інших культур;

- бути готовими до представлення (через програми, які вони розробляють) позитивного впливу всіх етнічних груп на поліпшення людського роду;

- здійснювати вибір навчального матеріалу, який містить позитивний погляд на інтеркультурне суспільство та допомагає дітям зміцнювати свою впевненість у собі, незалежно від раси, гендеру, віросповідання, етнічного походження чи соціального статусу [7, с. 53].

Серед новаторів міжкультурної дидактики правомірно виділити А. Сапіріді, яка розробила авторську модель її реалізації щодо вивчення іноземної мови. Авторська модель ґрунтується на тому, що міжкультурна дидактика:

- має певне філософське і теоретичне підґрунтя, з огляду на те, що під час організації нав-

чання учнів іноземної мови їх культурні відмінності: той, хто вивчає іноземну мову, вступаючи в контакт з іншою культурою і відкриваючи в ній певні культурні відмінності, пізнає себе і вчиться одночасно долати упередження, які він має щодо нової іншомовної спільноти;

- ґрунтується на результатах прикладних досліджень, які вивчають способи життя й культурні відмінності представників різних суспільств;

- вимагає наявності відповідних навчальних посібників, які реалізують принцип всебічного вивчення й зіставлення, порівняння різних культур;

- є інструментом діяльності вчителів іноземної мови, які мають здійснити організацію навчального процесу щодо вивчення й усвідомлення цінностей іншої культури як порівняти з рідною культурою [8].

Кіпрський дослідник Е. Канга вважає, що метою міжкультурної лінгводидактики є формування міжкультурної комунікативної компетенції, яка, на його думку, базується безпосередньо на «багатомовній грамотності» як здатності особи відчувати та приймати культурне розмаїття на основі:

- розуміння сутності понять «культура», «багатомовність» і «полікультурність», завдяки реалізації принципів поваги особистісних цінностей, національної або етнічної ідентичності, прийняття відмінностей (мовних і культурних), взаємоповаги та розуміння «іншого»;

- розвитку вмінь щодо соціальної адаптації, гнучкості у пристосуванні до нових умов, спілкування і співпраці, соціальної відповідальності;

- засвоєння соціолінгвістичного та прагматичного виміру мови, засобів досягнення взаємовпливу і взаємодії між особами різних мовно-культурних середовищ;

- вияву здатності до міжкультурного спілкування з допомогою засобів багатомовності та полікультурності [9].

Загалом, кіпрські та грецькі учені міжкультурну компетенцію розглядають у трьох ракурсах: як здатність до різного роду адаптації; як спроможність результативного спілкування; як готовність до налагодження міжособистісних зв'язків (Е. Канакіду, В. Папаянні). Здебільшого міжкультурна комунікативна компетенція тлумачиться як:

- здатність до результативного спілкування між особами, які співпрацюють, впливають одна на одну, проте не належать до однієї культурної, етнічної чи мовної спільноти (Г. Спінтуракіс);

- готовність засвоювати нові форми поведінки та їх ефективно застосовувати у відповідному культурному середовищі на підставі об'єктивного вивчення і сприйняття європейської дійсності, дотримання настанов єдиної європейської моралі, виховання терпимості до іншого, неприйняття позиції мовної/культурної нерівності, здійснення

антропоцентричних ініціатив задля творчого співіснування і миру (П. Каламбетсу-Корака).

Висновки та пропозиції. Отже, як засвідчує кіпрський досвід, міжкультурна освіта – це процес цілеспрямованої соціалізації сучасного молодого покоління, що в умовах глобалізації світу та інтернаціоналізації міграції спрямований на опанування ним системою національних і загальнолюдських культурних цінностей, а також певних комунікативних умінь, що дозволяють членам різних етнічних, мовних або культурних спільнот здійснювати інтенсивну міжкультурну взаємодію, розуміти інші культури, толерантно ставитися до її носіїв. Через це, міжкультурна освіта, яка здійснюється в греко-кіпрських школах, зорієнтована не тільки на засвоєння учнями зразків і цінностей національної та світової культури, культурно-історичного та соціального досвіду різних держав і народів, але й формування соціально-настановчих та ціннісно-орієнтованих схильностей школярів до міжкультурної комунікації та соціальної взаємодії з представниками різних культур при збереженні власної культурної ідентичності.

Згідно з позицією кіпрських педагогів-новаторів, міжкультурна освіта – це не вид «навчання для учнів-мігрантів», а освіта для всіх громадян заради досягнення соціального миру, суспільної злагоди та безпеки, що підтримує різноманітність культур і цінність всіх мов світу, їх значення для перспективного розвитку суспільства, міжкультурної взаємодії та комунікації, зміцнення європейської солідарності. Через це міжкультурна освіта містить цілі та дії, які спрямовані не тільки на самих учнів, але і на цільові групи учасників освітнього процесу, а саме: вчителів, тренерів, адміністраторів, соціальних працівників, медіаторів, членів сім'ї та національних громад тощо.

Загалом, міжкультурна освіта вважається пріоритетною в Республіці Кіпр, адже вона ґрунтується на гуманістичних засадах толерантності, терпимості, прийнятті інших і мирного співіснування у багатокультурній спільноті. Нині вона розглядається як найважливіший чинник розвитку кіпрського суспільства.

Перспективи подальших розвідок складають питання фахової підготовки майбутніх учителів до впровадження ідей міжкультурної освіти на Кіпрі та Греції.

Список використаної літератури:

1. Короткова Ю. Особливості застосування міжкультурного підходу у навчанні іноземних мов у вищих закладах освіти Греції та Кіпру. *Наукові записки Кіровоградського державного педагогічного університету імені В. Винниченка. Серія «Педагогічні науки»*. 2013. Вип. 121(1). С. 172–177.
2. Офіційна веб-сторінка Кіпру «Міжкультурна освіта». URL: <http://www.moec.gov.cy/dde/diapolitismiki/index.html>.
3. Hadjitheodoulou-Loizidou P. & Symeou L. (2007) Promoting closer ties and cooperation between the school, the family and the community in the framework of intercultural education. *International Journal about Parents in education*. P. 3–13.
4. Hajisoteriou C., Angelides P. The politics of intercultural education in Cyprus. *Education Inquiry*. 2013. P. 103–123.
5. Papamichael E. Greek-Cypriot Teachers' Understandings of Intercultural Education in an Increasingly Diverse Society. *The cyprus review*. 2008. P. 51–78.
6. Specifying languages' contribution to intercultural education – Council of Europe. 2013. URL: <https://rm.coe.int/specifying-languages-contribution-to-intercultural-education-lessons-l/16808ae53b>.
7. Zembulas M. Critical Discourse Analysis of Multiculturalism and Intercultural Education Policies in the Republic of Cyprus. *The cyprus review*. 2010. P. 39–58.
8. Σαπυρίδου Α. Εγκυκλοπαιδικός οδηγός. Το πολιτισμικό στοιχείο στο μάθημα της ξένης γλώσσας URL: http://www.komvos.edu.gr/glwssa/odigos/thema_e10/e_9_thema.htm.
9. Καγκά Ε. Διαπολιτισμική επικοινωνία και διαθεματικότητα Διδάσκοντας φιλολογικά μαθήματα σε διαπολιτισμικές τάξεις URL: <https://repository.edulll.gr/edulll/retrieve/1751/312.pdf>.

Podkovyrov N. The expertise of the republic of Cyprus in implementation of the inter-cultural concepts of education

This article is devoted to elucidation of the leading concepts of the educational policy of the republic of Cyprus, which is focused on implementation of concepts of the inter-cultural educational approach as well as on creation of relevant socio-pedagogical conditions, which are deemed necessary for the formation of a new, inter-cultural-based model of education. It has been ascertained therein that on the legislative level, the inter-cultural-based education is designed in order to boost the success of each and every student despite his or her socio-cultural, linguistic or religious diversity and also oversee and uphold the principles of social justice within the educational framework by means of eradication of the negative stereotypes or prejudices.

On top of that, it has been well-demonstrated in this article that in order to expand the rhetoric of the inter-cultural education and seek more adequate pedagogical solutions related to meeting immigrant-students' requirements, the Ministry of Education and Culture of Cyprus, since the country's EU inclusion, has adopted a series of alternative programs in inter-cultural education within the context of formation of a truly democratic Greek-Cyprian school which is called upon to respect diversity, the cultural, linguistic and religious

pluralism. Thus, within the context of the inter-cultural education, 2 major objectives have been outlined: the introduction of the progressive and diversified educational programs related to the Greek language studies by those repatriated or originating from a foreign background with the aim of ensuring their efficient communication and smooth integration into the Cyprian society; the protection of the freedoms and rights of all representatives of the Cyprian society from any manifestations of racist or ethnical discrimination or social isolation.

Furthermore, on the basis of the research results achieved by a series of prominent Greek and Cyprian scholars, we have reached a conclusion that the inter-cultural education has not yet become a major element of the contemporary Greek-Cyprian educational process which tends to display mainly the traditional, "mono-cultural" approach and is based primarily on the own initiative of certain innovative-minded teachers who have proved to develop and introduce the ideas of inter-cultural didactics. Henceforth, among priority tasks of the inter-cultural education, we have emphasized the formation of tolerance and nurturing respect and support for the cultural, linguistic and religious diversity displayed by foreign students. Herewith, the linguistic support is envisaged as teaching the Greek language as an additional language under study. As for the social and cultural support of foreign students presenting the minority, – it generally boils down to drawing the latter's attention to the diversity and their own cultural identity by means of implementation of certain educational techniques which employ usage of the national costumes, flags, cards, insignia, songs, folklore, cuisine, dances, etc.

Key words: *inter-cultural approach, inter-cultural education, inter-cultural didactics, inter-cultural competence, expertise of the Republic of Cyprus in the inter-cultural education.*